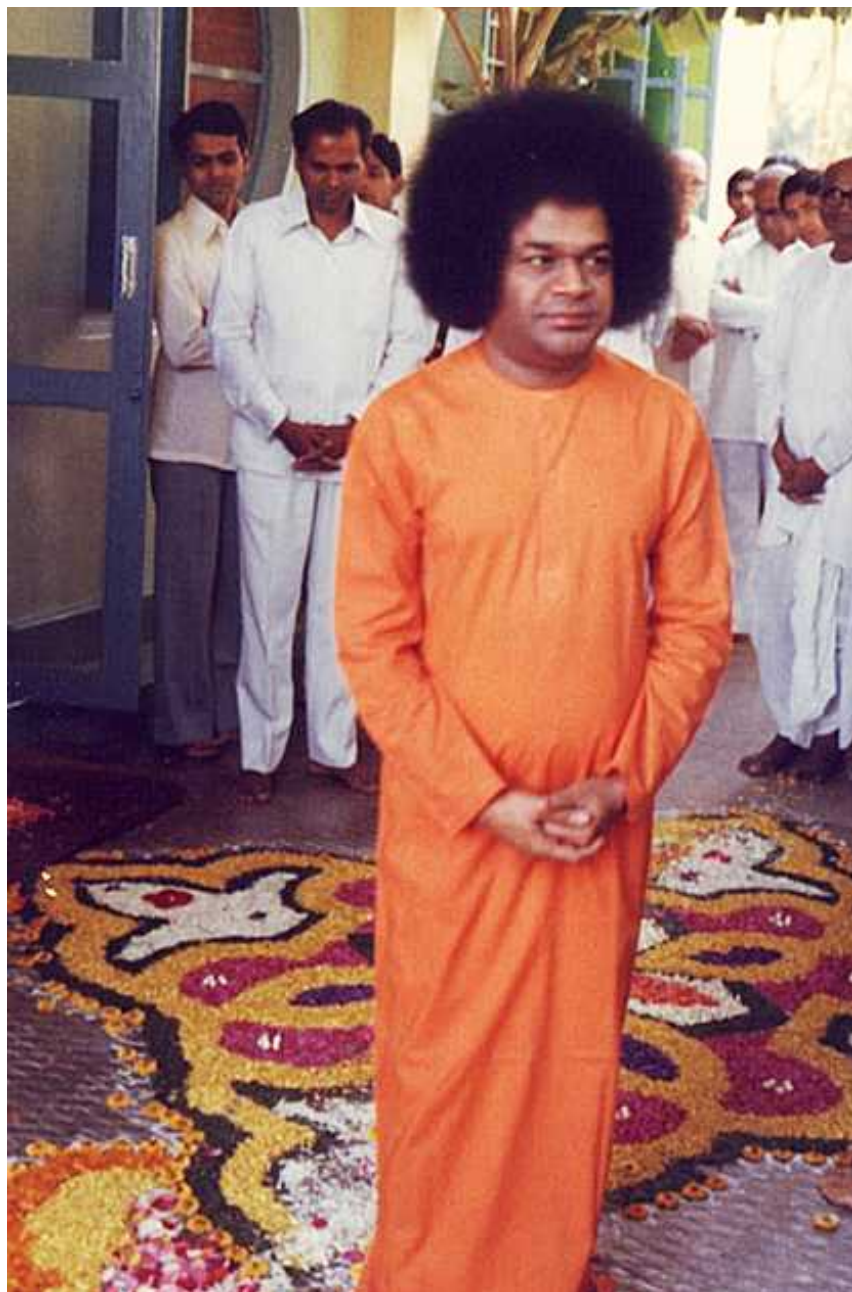

Sái Rám

časopis Satja Sái Organizace ČR

Zpívání bhadžanů

přináší něco, co můžeme nazvat „dvojitým povýšením“, protože radost přináší i rozdává. Dnešní život je naplněn smutkem, je v zajetí strachu a zoufalství. Jediným okamžikem, kdy můžete na tyto myšlenky zapomenout a posílit se na zvládnutí těžkých časů, je spojení se zdrojem veškeré síly - Bohem. Nemůžete takový mír získat, když jste prohnuti pod zátěží denního života. Nesete velký náklad starostí celý den. Odložte ho na hodinu každý večer a věnujte ten čas Bohu, který dokáže posílit vaše ramena a odlehčit váš náklad. Jíte dvakrát denně, abyste udržovali tělo, neměli byste si zazpívat *bhadžan* aspoň jednou denně, abyste udržovali mysl?

Promluva z 12. 12. 1976

Základní pravdy

Promluva Šrí Satja Sáí Báby u příležitosti akhanda bhadžanů, v Bengalúru 10. 7. 1959

Vtělení lásky!

Tento život, který začíná pláčem, musí skončit úsměvem. Když jste byli malými dětmi, všichni se kolem vás usmívali, zatímco vy jste plakali.

Ale až budete umírat, všichni kolem vás by měli plakat nad vaší ztrátou, ale vy byste se měli usmívat v míru a klidné odevzdanosti.

Smyslová potěšení (*bhogánadam*) musí být konečně proměněna ve štěstí ze sjednocení s Bohem (*jógánandam*). Postupně musíte opustit potěšení ze smyslových požitků a vyvinout v sobě smysl pro vyšší a trvalejší potěšení, která pramení z vaší osobnosti. Pro sjednocení s Bohem (*jóga*) je nejdůležitější oddanost Bohu (*bhakti*), to je jako hlava s korunou; mír (*šánti*) a štěstí (*santóšam*) jsou také nepostradatelné.

Oheň strastí a radostí hoří, když je do pece mysli přikládáno palivo otisků, které na ní zanechaly činy z minulých životů (*vásaná*). Přestaňte přikládat a oheň dohoří. Odstraňte *vásany*, popudy, pohnutky a nutkání, a ovládnete sama sebe! V józe se toho dosahuje různými fyziologickými a psychologickými cviky. *Bhakti* je však snazším prostředkem k tomuto cíli. Pamatování na boží jméno (*námasmarana*)

zcela dostačuje. Říká se, že v době *trétájogy* stačilo jméno Sítaráma, za éry *dváparajuga* stačilo jméno Rádhéšjama a v době *kalijogy*, říkám vám, že tento účinek mají všechna boží jména.

Oprostit se od individuality je vysvobození (*mókša*)

Když recitujete Rádhéšjama, měli byste se soustředit na význam jména, hlubší tajemství slova musíte mít před vnitřním zrakem, pak bude mít *námasmarana* rychlejší účinky. Rádhá není jednotlivá bytost, ale symbol země (*dhará*) nebo přírody (*prakrti*), stvoření (*džada*). Kršna neboli Šjama je stvořitelem, aktivním principem, to jest vědomím (*čít*), nejvyšším jsoucнем (*puruša*). Nejvyšší Energie (*šakti*) je *paramátman* a jednotlivec (*vjakti*) je jednotlivá duše (*džívátman*). Oceán je nejvyšší energie (*šakti*) a vlna je jedinec (*džíva*). Veškerá síla, příchut' a hukot vln pochází z oceánu a opět v něm zaniká. Zmizení vlny, jejího tvaru a jména se nazývá vysvobození (*mókša*), což je rozplynutí se vlny v oceánu, od něhož se zdánlivě lišila. Vysvobození (*mókša*) je jinými slovy od-individualizací.

Když se účastníte sborového zpívání (*bhadžana*) božích jmen, měli byste rozjímat nad těmito základními pravdami.

Série jmen (*námávalí*) „Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma Haré Haré; Haré Kršna, Haré Kršna, Kršna Kršna Haré Haré“ má šestnáct slov a každé z nich představuje ctnost, která má být pěstována zároveň se zpěvy oddanosti (*bhadžana*).

(Zde Bába zazpíval píseň v telugštině, kterou na místě složil, v níž vyznačil šestnáct vlastností, které by si duchovní člověk měl vypěstovat).

Šestnáct vlastností, které je třeba rozvíjet

Duchovní člověk musí:

- být oddaný (*bhakta*)
- být připraven trpět a těšit se z toho (*tapójukta*)

- být osvobozen od připoutanosti k pomíjivému (*sansára mukta*)
- být dychtivý sloužit Pánu (*pádasakta*)
- se řádně chovat (*vihita*)
- být dobročinný (*dhánasahita*)
- mít neposkvrněnou pověst (*jasómahita*) a neposkvrněný charakter (*kalmaša rahita*)
- být plně spokojen (*púrna*)
- být obdařen dobrými vlastnostmi (*gunagana*)
- být obdařen veškerými ctnostmi (*uttírana*)
- být obdařen plody studia (*vidjávikírna*)
- být obdařen zralou moudrostí (*džžána vistírana*)
- být znalý sebeovládání (*svánta*)
- společensky jednat chvályhodně (*sadguna kránta*)
- být pokorný a plně odevzdaný Bohu (*vinaja višránta*),

nebo musí s každým opakovaným slovem prosit, aby v něm rostly tyto kvality, které ho přibližují cíli. Bude-li tyto ctnosti vlastnit (zde Bába citoval poslední verš písně, kterou právě složil:

„On bude Já a Já budu on – *vádé nénoudhu, néné vádoudu*“).

Ano, musíte usilovat. Žádného vrcholu nedosáhnete bez úsilí. Věřte v konečné vítězství, sbírejte odvalu a víru všude, kde jen se k nim můžete dostat, nestýkejte se s lidmi, kteří rozsévají strach a pochybnosti. Vysoce si ceňte veškeré důvěry, kterou zde získáváte, pěstujte ji a opatrujte velmi pečlivě. Nenechte si ji vyklouznout z prstů v okamžiku, kdy vyjdete z těchto vrat. Sazeničky musíte dobře opatrovat, zalévat je, hnojit a chránit před napadením škůdci. Můžete složit zkoušku, aniž byste se na ni učili? Ale to je právě to, v co doufáte, že se vám podaří! Musíte se osvobodit od věcí, které rychle pomíjejí, nabýt síly a dostat se nad pokušení.

Nikdy neprobírejte duchovní úroveň druhých

Ryby jsou šťastné, pokud jsou ve vodě. Když jsou vyhozeny na souš, zmítají se a trpí smrtelnými bolestmi. Stejně tak je člověk šťasten, je-li ponořen v lásce (*préma*), míru (*šánti*) a pravdě (*satja*). Z nich se skládá jeho životodárná voda. Je-li z této vody vytažen, také trpí a je strašně nešťastný. Život je tímto „vytažením“ z vody. Duchovní disciplína (*sádhana*) je úsilí skočit zpátky do

životodárného živlu. Aby se vám toto úsilí zdařilo, nespolehejte se na druhé, spolehejte se na sebe a na milost boží. Mějte na paměti, že Božství (Ráma) a světská přání (*káma*) nemohou být pohromadě. Kde je Bůh, nemůže se dařit světským tužbám, a kde jsou světské tužby, jak tam může vejít Bůh? Každý člověk musí mít jeden proud (*dhára*) uctívání (*árádh*) Boha jako základ, to je nejsnazší způsob jak dosáhnout Stvořitele (Šjáma).

Když budete bez přestání takto usilovat, sám Pán se stane vaším průvodcem. Když Madhurakavi prováděl pokání (*tapas*), viděl před sebou veliký sloup světla, který dosahoval až do nebe a v tom světle uviděl Dakšinámúrthiho. Sloup se začal vzdalovat tak, aby ho mohl následovat a nakonec ho světlo přivedlo k Nammálvárovi, který souhlasil s tím, že bude jeho duchovním učitelem (*guru*). Tento *guru* mu pomohl dosáhnout realizace.

Véma a Tjágarádža dosáhli nejvyšších duchovních zkušeností skrze Pánovu milost a povzbuzení, které čerpali z jeho zjevení. Modlete se k němu a on se vám zjeví. On je příze v tkanině, zlato ve zdánlivé mnohosti šperků, hlinou, ze které jsou vyrobeny všechny nádoby, a on je voda, z níž pocházejí všechny tyto vlny. Až si to jednou uvědomíte, budete naplnění láskou ke všem a ke všemu, neboť všechny tvary jsou on, sám Pán. Nehovořte cynicky o duchovních aspirantech (*sádhaka*). Co můžete vědět o vnitřním rozpoložení oddaného (*bhakta*), kterého tak snadno posuzujete a označujete jej za šíleného nebo nepřítelného? Nikdy nediskutujte o duchovní úrovni, které dosáhli druzí; vytrvejte na vlastní cestě. „Bud'te umírnění v řeči, spánku a jídle (*juktáhára vihárasja*).“

Pamatovat na Pánovo jméno (*smarana*) je nejlepším lékem na všechny nemoci

Nikdy se nestyd'te prozpěvovat boží jméno nebo se účastnit zpěvů oddanosti (*bhadžana*). Bud'te hrdi, že jste dostali příležitost, a vděčni za nejlepší využití vašeho jazyka. Když sochař hledí na kámen, ihned vidí krásu tvaru, který se v kameni skrývá a je v něm uvězněn, a nebude mít klid, dokud tu krásu ze spárů kamene nevysvobodí. Nehled'te na kámen jako na

kámen, vizte v něm Boha, skutečnost, která je základem všeho.

Vémana po dlouhá léta nenavštěvoval žádný chrám a dlouhá léta se posmíval těm, kteří považovali sochu za symbol božství. Když mu však zemřela dcera, držel jeden celý den v ruce její obraz a oplakával její ztrátu. Pak si najednou uvědomil, že když v něm její obraz může vyvolat žal a pohnout ho k slzám, může obraz Boha přinášet radost a slzy radosti těm, kteří poznali

Pánovu krásu a slávu. Zobrazení Boha je jen připomínkou jeho přítomnosti všude a ve všem.

Pán je sluncem a dopadají-li jeho paprsky na vaše srdce, aniž by jim v tom bránila mračna egoismu, poupě lotosu rozkvetne, jeho okvětní lístky se rozvinou, ale pozor, jen poupata připravená ke květu, ostatní musí trpělivě čekat. Do té doby mějte vždy za společníka Pánovo jméno. Pamatování na ně je nejlepším lékem na všechna zla.

Sái inspiruje

Život na Zemi je možný pouze díky Slunci.

Pro lidstvo, chycené v existenci bez vyššího významu a procházející nekonečným cyklem zbytečných činností, je bůh slunce příkladem neutuchající a nesobecké služby. Nemá žádné pauzy.

Je nad chválou a cenzurou. Vykonává své povinnosti s naprostou vyrovnaností. Vše co dělá, je pouze pro dobro světa, ne proto, aby škodil. Proto nás bůh slunce učí nejvyšší příklad pokorné oddanosti a smyslu pro povinnost, bez jakékoli namyšlenosti. Všichni se musí naučit vykonávat své povinnosti s oddaností a odhodlaností, jako slunce. Konat vlastní povinnosti je nejvyšší *jóga* (duchovní cesta), jak v Gítě zdůrazňuje Kršna. Proto necht' jsou vaše činy a myšlenky dobré. Poté prožijete blaženost Božství.

Promluva z 15. ledna 1992

Je ve vaší moci, udělat ze svých dnů na Zemi cestu rozkvetlou zahradou, namísto cesty trnitými keři.

Naučte se vidět Boha v každém srdci a vše bude snadné, mírné a laskavé. Bůh bude fontánou lásky ve vašem srdci a v srdcích všech, se kterými se setkáte. Pamatujte, že Bůh je všudypřítomný ve vás a ve všech ostatních bytostech. Uctívejte každého tak, jako uctíváte Boha. Dejte ostatním tolik svobody, kolik sami chcete pro sebe a chovejte se k němu tak, jak chcete, aby se jednalo s vámi. Nedělejte mu nic, co nechcete, aby se dělalo vám. To je shrnutí a podstata duchovního učení.

Promluva z 11. května 1975

Doplnění k článku o Nicholasu Wintonovi

Autorka článku z minulého čísla o neobyčejném člověku Nicholasi Wintonovi, Ruth Hálová, zjistila doplňující informaci a ráda by se s Vámi, čtenáři, o ni podělila. Děkujeme!

Týká se onoho setkání Svámího s pánem, který v něm poznal *avatára* na nádraží v Indii. Ten pán byl Wolf Messing, narodil se v Polsku a byl to mystik. Byl pronásledován Hitlerem, když prorokoval, že německá armáda bude poražena poté, co se vydá na Východ. Před Hitlerem utekl ke Stalinovi, ale nakonec utíkal i před Stalinem a dostal se do Indie. K setkání, které Svámí popisuje, došlo v roce 1940 na nádraží v Kamalapuram.

Zde je k výše uvedenému odkaz na internetu: <https://www.youtube.com/watch?v=6vQncSVldCs>

Šrí Satja Sái Bába GÍTA VÁHINÍ – Svaté slovo boží

KAPITOLA 7

Kršna říká: „Když poklesne *dharm*a, která byla ustanovena, vtěluji se jako *narákára* ze stavu *nirákára* proto, abych ji obnovil a chránil a osvobodil dobré lidi od strachu.“ Toto prohlášení může u někoho vyvolat pochybnosti. Můžete se ptát, zda obyčejní lidé z toho nebudou usuzovat, že *dharm*a je něco, co podléhá úpadku a zkáze. Neodsoudí pak *dharmu* jako dočasnou a nepravdivou?

Nuže, důležitost ochrany *dharmy* pochopíte, jen když vezmete v úvahu její vznik a účel. Bůh stvořil tento vesmír (*džagat*) ze svého popudu a ustanovil různé zákony k jeho udržování a plynulému běhu. Ustanovil pravidla správného chování pro každou bytost. Tato pravidla tvoří *dharmu*.

Slovo *dharm*a je odvozeno od kořene „*dhr*“, což znamená „nosit“. *Dharma* je to, co se nosí. *Déša* (země) je tělo Pána (*déha*) a je chráněna *dharmou*, kterou nosí. Navíc mu dává i krásu a radost. Je to *pítámbara* (mnišský žlutý oděv), svatý háv bháratské země. Střeží její čest i důstojnost, chrání ji před chladem a životu dodává půvab. *Dharma* uchovává sebeúctu této země. Tak jako šaty podporují důstojnost osoby, která je nosí, *dharm*a je ukazatelem míry důstojnosti národa.

Nejen tato země, ale každá věc na světě má svou zvláštní *dharmu* neboli jedinečnou povinnost a povahu. Každá věc má svůj speciální šat! *Dharma* ovládá skupinu i jednotlivce. Vezměme například pět živlů tvořících svět smyslů (*prapaňča*). Voda má za svou *dharmu* pohyb a chlad, oheň spalování a světlo. Každý z pěti elementů má svou jedinečnou *dharmu*. Lidskost u člověka a animalita u zvířat, obojí je chráněno před vyhynutím. Jak by oheň mohl být ohněm bez plamenů a světla? Aby byl sám sebou, musí projevovat svou *dharmu*. Když ji ztratí, změní se ve vyhaslý uhl bez známek života.

Také člověk má vrozené vlastnosti, představující jeho životní dech. Říká se jim také *šakti* neboli schopnosti. Lidé mohou být označeni jako lidé jen tehdy, mají-li tyto schopnosti v sobě. S jejich ztrátou přestávají být „lidmi“. Aby se tyto schopnosti a vlastnosti uchovaly a pěstovaly, byly ustanoveny určité způsoby chování a myšlení. Pokud jsou tyto *áčáry* (povinnosti stavu) a *vičáry* (rozlišování, dotazování) zachovávány, nebude *dharm*a upadat. *Dharmu* nelze importovat odnikud zvenčí, ani ji někam přemísťovat. Je vaší nefalšovanou podstatou, vaší ryzí jedinečností. *Dharma* je to, co ze zvířete dělá člověka. Jak máte zachovávat *dharmu*? Tím, že budete „sví“. Když někdo od *dharmy* odpadne a začne se chovat podle toho, co mu káže rozmar, koná *adharmu*.

S plynutím času se tato *sahadža dharm*a člověka vytrácela; těch, kteří ji podporovali a čerpali z ní radost, ubývalo. O *dharmě* se v lidové mluvě říkalo, že byla „zničena“, přestože je nezničitelná. Lépe se hodí přirovnání k plevelu, dusícímu plodinu, takže „nastolit *dharmu*“ znamená vyplet pole. V tomto železném věku *kalijugy* z *dharmy* zbyla už jen prázdná slova. *Dharma* není jen magická manipulace se slovy. To budiž jasně pochopeno. Co je třeba mluvit, je pravda, a co je třeba činit, je *dharm*a.

„*Satjam vada, dharmam čara*“ zní povzbuzení z upanišad, klenotnice indické kultury. Toto slavné učení je dnes zapomenuto, vlastně obráceno vzhůru nohama. „*Dharmam vada, mluv o dharmě*“ je

dnes na pořadu dne! Tento pokles od činu ke slovu, názor, že věc je vykonána tím, že se o ní mluví, je prvním krokem vedoucím k úpadku *dharmy*! Ve skutečnosti to je *adharm*.

To, co není praktikováno, nemůže mít žádnou sílu. Síla krokodýla spočívá v tom, že je ve vodě. Síla *dharmy* je závislá na jejím uskutečňování v praxi. Je-li vytažena z praxe a hozena na písčité slovo, zeslábne. Pravda (*satja*) se týká slov a s řečí sílí; je těžké uskutečňovat ji jednáním. Slovo „síla“ tu má dvojí význam: je použito ve smyslu síly živočišné a dharmické. Bhíma měl fyzickou sílu, ale díky přítomnosti svého staršího bratra Dharmarádži se jeho síla stala dharmickou!

Pánduovci byli zachráněni na základě své dharmické síly. Nebýt jí, byli by na samém začátku utrpěli porážku. Bez Dharmarádži by Pánduovci, vzdor svému vybavení, byli pro svého nepřítele slabým protivníkem. Zamysli se nad tím, proč byli Kuruovci poraženi, když měli neporovnatelně větší ozbrojené síly? Chyběla jim dharmická síla. Mohli spoléhat jen na fyzickou sílu. V den, kdy Dharmarádža a Bhíma, kteří měli dharmickou sílu, odešli do lesů, začala do země Kuruovců pronikat *adharm*.

Dharma, která byla vyhnána do lesů, se nyní musí navrátit z vyhnanství do měst a vesnic, aby zajistila hojnost, prosperitu a mír ve světě. Svět se musí vymanit z vlády *adharmy* a vstoupit do éry *dharmy*. Pěstování zemědělských plodin vyžaduje značné úsilí. Nechat pole zaplevelit a přerůst travou nevyžaduje úsilí žádné. Drahocennou plodinu *sahadža dharmy* je třeba pěstovat s nejvyšší pozorností a péčí. Bude-li pěstována *dharma*, *adharm* zanikne sama. K jejímu vyřazení z činnosti není zapotřebí žádného zvláštního úsilí. Proto v kontextu dnešní doby *dharma sthápaná* znamená, že narůstá praktikování *dharmy*.

Co znamená, říkají-li lidé: „Slunce zapadlo?“ Jen to, že se pro nás stalo neviditelným. Podobně, není-li *dharma* pro nás očividná, nemůžete tvrdit, že přestala existovat. Jak by mohla přestat existovat? Kdyby přestala, nemohla by být pravda ani *dharma*. Jelikož je *dharma* spojena s pravdou, musí být nezničitelná. Pravá *dharma sthápaná* znamená znovu zviditelnit *dharmu*. Přesně to zde činí Kršna.

Používá Ardžunu jako nástroj, vyzdvihuje na světlo pravidla chování a způsoby myšlení, které byly ustanoveny na úplném počátku, a nabádá k jejich praktikování. Tomu se říká *dharmódharana*, oživení něčeho, co se ztratilo. To není práce pro obyčejné lidi. Proto se toho úkolu musí ujmout univerzální základ, sám Pán vesmíru. Jedině On je *sarvašakti* (všemohoucí). On prostřednictvím Ardžuny učí svět.

Kdyby byl Ardžuna stejný jako ostatní lidé, nemohl by přijímat a předávat toto vznešené učení. Z toho musíte usoudit, že byl vskutku velkým člověkem. Ardžuna je hrdina, který nepřemohl jen vnější, ale také vnitřní nepřátele. Slabá srdce nedokáží pochopit Gítu, ani ji uskutečňovat. S plným vědomím těchto skutečností i důležitosti Kršna vybral Ardžunu jako nástroj a zahrnul ho svou milostí.

Při jedné důvěrné rozmluvě s Ardžunou Kršna prohlásil (všimněte si, jak mocná je milost, kterou projevuje!): „Ardžuno, tys můj nejbližší oddaný (*bhakta*), a nejen to, jsi můj nejdražší přítel. Nemám druhého tak drahého přítele. To je důvod, proč jsem tě učil tomuto nejvyššímu tajnému učení.“

Zamyslete se nad následujícím: na světě je mnoho samozvaných *bhaktů*, které Pán jako takové neuznal. Obdržet tento titul od samotného Pána je veliké štěstí a nejvyšší posudek. *Bhakta* musí obměkčit srdce Pána a získat od něho potvrzení oddanosti (*bhakti*). Titul, který si člověk přivlastnil sám, mu dá jen ubohé uspokojení, žádnou opravdovou radost – *alpatripti*, ne *átmatripti*. Ardžuna byl jediný, kdo tento titul obdržel od samotného Pána. Z toho pochopíte, jaké měl ryzí srdce a jak byl zasloužilý. Můžete o sobě tvrdit sto různých věcí, můžete uplatňovat nárok na to či ono, ale musíte se prokázat potvrzením od Pána. Bez něho jsou všechny vaše řeči prázdným chvástáním. *Bhakti* se získává naprostou poslušností. Ale ani ta sama o sobě nestačí. Proto Kršna používá také ještě slova *mitra* (přítel). Přítel nemá žádný strach, proto je dokonalejším příjemcem.

Nyní se vrátíme ke Gítě a budeme pokračovat. Když Ardžuna vyslechl Kršnova slova, vyrojilo se mu v hlavě plno pochybností, které ho zneklidnily. Nejen on, ale všichni lidé jsou dnes trápeni pochybami. Navíc, co se týče složité duchovní oblasti a oblasti poznání nejvyššího božství, jsou zde možné dva výklady: vnější a vnitřní.

Je takové úsloví: „Jako muška v oku, kamínek v botě, trn v patě a nesváry v rodině je pochybnost v mozku.“ Když takové pochybnosti přepadly Ardžunu, zástupce lidí, znamená to, že jsou pochybnosti vlastní celému lidstvu. Může je odstranit jen Mád hava, přesahující lidstvo. Proto mu je Kršna po boku, připraven odstranit pochyby a zasadit do jeho srdce radost.

O jakou pochybnost se tu jedná? Kršna se narodil ke konci *dváparajogy*; Súrja a Manu jsou osobnosti minulosti. Jak se tito dva mohli setkat s Kršnou? Nemohlo jít o fyzický vztah, neboť od Kršny je odděluje mnoho generací. Kršna je současník Ardžunův. Jak mohl Kršna této józe učit Súrju? Sedět klidně a poslouchat neuvěřitelné příběhy je samo o sobě znakem chudoby intelektu. Ardžunův neklid vteřinu od vteřiny vzrůstal. Kršna, který je všude a ve všem, to zpozoroval a řekl: „Co je příčinou neklidu, který u tebe pozorují? Pověz mi,“ pobízel ho s úsměvem.

Ardžuna byl rád, že mu byla dána příležitost. „Mád havo, já nerozumím tvým slovům. Tolik mě matou, že ztrácím i to málo víry, jež v tebe mám. Snažně tě prosím, odpusť mi, že tě o to žádám, ale odstraň mou pochybnost, jinak už to déle nevydržím,“ naléhal Ardžuna se sepjatýma rukama.

Gópála byl tomu rád a zeptal se, jakou má pochybnost. Na to Ardžuna odpověděl: „Říkal jsi, že této józe se učili Súrja a Manu; v jak daleké minulosti byli tito dva? A do kterého věku patříš ty? Učil jsi

je, když jsi byl v tomto těle? To je k nevíře, neboť toto tvé tělo je jen o čtyři až pět let starší než moje. O nic starší nejsi. Kdy jsi je tedy učil, že o tom nevím? A Slunce je větší než ty, mnohokrát větší. Je tu od samého počátku, bylo již v minulosti, o níž nemáme ani představu. Nemohu tomu uvěřit, opravdu ne; ani nejinteligentnější osoba nemůže dokázat, že je to pravda. Třeba řekneš: ‚Připust', že je to pravda, nikoli v tomto těle a v této juze, ale když jsem byl v jiném těle a jiné době.‘ Ale to by bylo ještě podivnější, neboť jak si může někdo pamatovat, co bylo v dřívějším životě? Řekneš-li, že je to možné, muselo by se to týkat i mne, že je tomu tak?

V šástrách se říká, že jen některé svaté bytosti si mohou takové věci uchovávat v paměti, obyčejní smrtelníci to nedokáží. Nuže, mohu připustit, že jsi svatý, ale musím připustit, že svaté je i Slunce, Súrja. Jak mohou dvě osobnosti na stejné úrovni svatosti jeden druhého vyučovat a zároveň jeden od druhého se učit? Když ty vyučuješ a on se učí, stává se tvým žákem, že ano? V tom případě musíš být výš než Súrja. Dejme tomu, že jsi. Já uznávám, že ty jsi Pán a Bůh. Tím mi však vyvstanou další potíže. Proč by měl Bůh být vázán narozením, smrtí a činností? Když ty přijmeš pět stop vysokou lidskou formu, není to omezování neomezeného? Proč by se Bůh z věčného, neomezeného univerzálního měl inkarnovat jako omezený a jednotlivý? Ať se snažím sebevíc, tyto pochyby nemohu oddiskutovat. Tvá slova mají smysl jen pro tebe, mně žádný smysl nedávají. Mám popletenou hlavu; porad' mi a dej mi přesvědčivou odpověď.“ Tak se modlil Ardžuna.

Kršna se usmál, protože poznal, že nastal správný okamžik. „Ardžuno,“ řekl, „co přesně lidé myslí tím, když říkají, že slunce vyšlo nebo zapadlo? Platí to až tam, kam dohlédnou, a to je vše, že ano? Slunce ani nevychází, ani nezapadá. I já jsem stejný; nerodím se a neumírám. Lidé obyčejného intelektu se domnívají, že se rodím mnohokrát a v každém zrození konám mnoho činností. Kdykoli je potřeba pozvednout svět, já se zjevím, přijmu jméno a formu. To je vše. Proto jsem si vědom všech svých příchodů a manifestací. Jsem všemocný, jsem *sarvadžña* (vševědoucí). A nejen já, i ty všechno víš, ale tvoje *džňánašakti* je přemožena nevědomostí (*adžňána*). Já jsem sama *džňána*, proto vím vše. Slunce pozorované v zrcadle neztrácí na svém postavení ani na nádheře. Zůstává nedotčeno a jeho sláva zůstává neumenšena. Stejně tak se já zrcadlím v přírodě (*prakrti*), a to neumenšuje mou slávu ani mé postavení. Zůstávám stejně všemocný a vševědoucí jako vždy. Jsem nezrozený a nesmrtelný. Lidé se rodí v důsledku zásluh nebo provinění v minulých životech. Snad se domníváte, že to platí také pro *avatáry*. Neplatí. U vás je to *karmadžanma*, u mne *líládžanma*. Modlitby dobrých jsou příčinou mé *džanmy* (zrození). Špatné činy zlých jsou toho příčinou také.“

Sái inspiruje

Někteří chytrí lidé mohou mít pochybnosti a ptát se na otázku, zde je možné ve jménu Boha zabíjet a zraňovat a obětovat tyto činy jemu. Jak by ale mohl člověk získat postoj obětování všech činů Bohu, aniž by byl zároveň čistý v myšlenkách, slovech a činech? Láska, vyrovnanost, čestnost a nenásilí, to jsou průvodní znaky služebníka božího. Jak by mohla krutost a necitelnost spoluexistovat s těmito ctnostmi? Pokud máte získat nesobectví, ducha sebeobětování a duchovní kvalitu potřebnou pro postoj oddanosti, musíte nejdřív získat čtyři hodnoty pravdy, míru, lásky a nenásilí. Bez těchto čtyř hodnot nemůže žádný člověk vykonat žádný čin, hodný oběti k jeho nohám.

Dharma váhiní, kap. 3

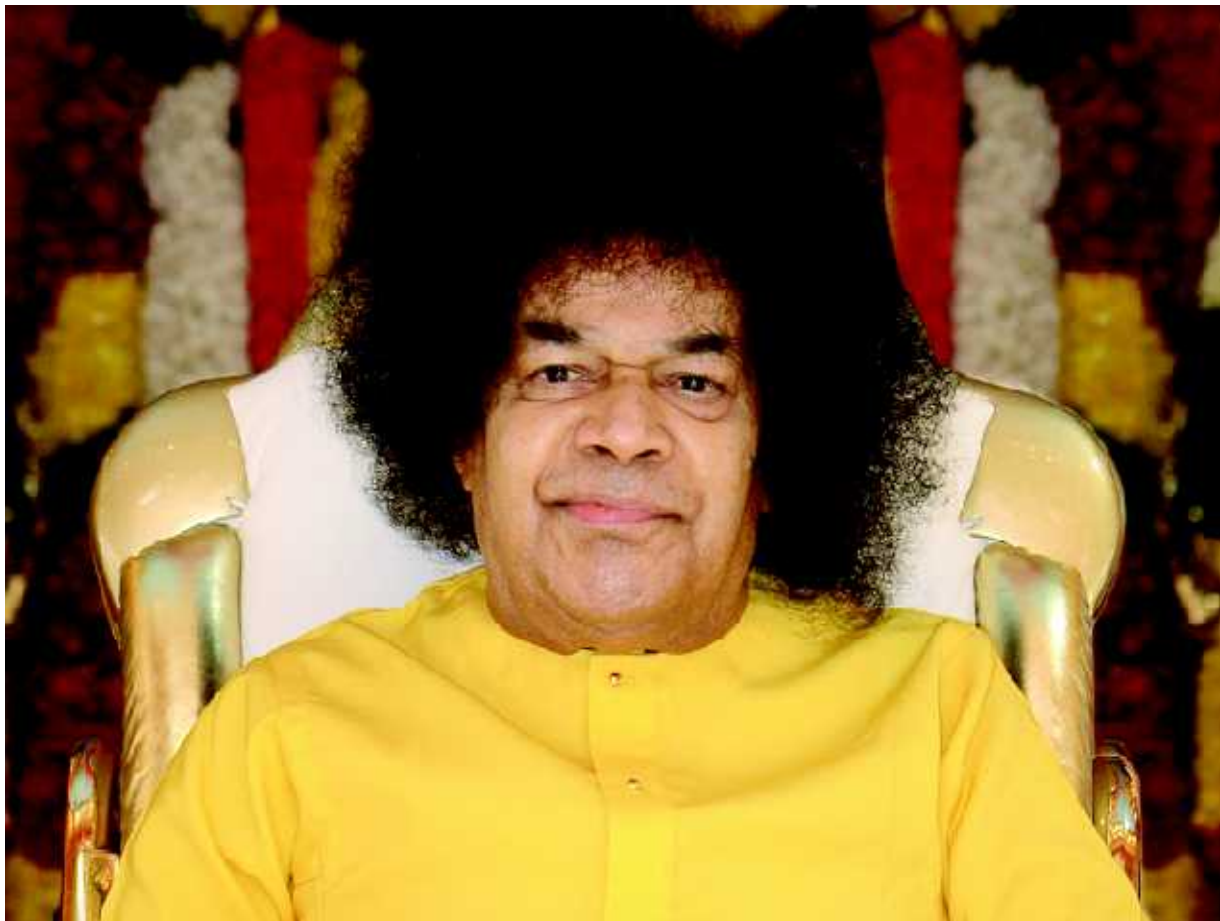

Tento vesmír je velká výstava. Je to stvoření Pána.

Všichni přicházejí na tuto výstavu a berou si po čem touží. Někteří hledají práci, jiní bohatství a tak dále. Jsou spokojení, když si vezmou to, po čem touží.

Nikdo si ale nepoloží otázku: „Pane! Když si vezmu toto nebo tamto, co opravdu získám? Když se staneš mým, všechny ty věci budou moje“. Když vstoupíte na kosmickou výstavu, musíte hledat Boha. Potom budete vlastnit celý vesmír. Musíte hledat to, co je stálé a neměnné. Nemá smysl honit za tím či oním. Takové hledání nikdy neskončí. Takové hledání vás nikdy neuspokojí. Co dnes získáte, ztratí zítra svůj lesk a začnete hledat něco dalšího. Jakmile ale získáte Boha, všechny věci budou vaše.

Promluva z 16. dubna 1998

Rozvíjejte soucit a nadšení pro službu a buďte všem prospěšní.

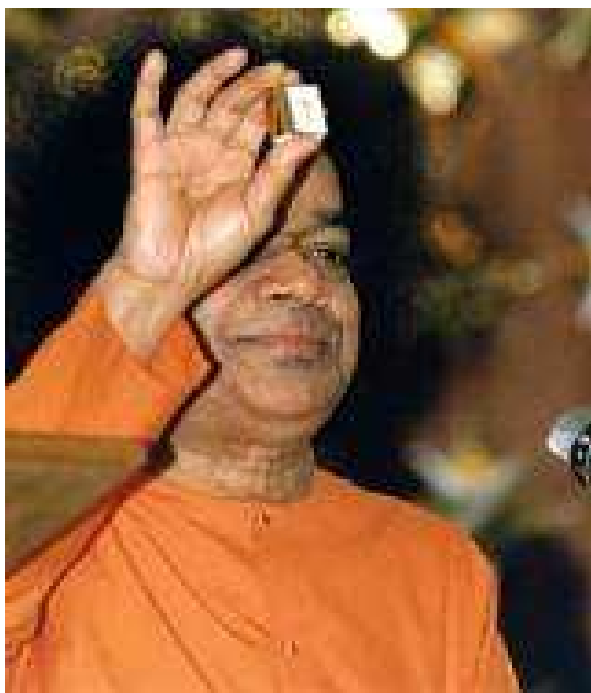

Já ve vás

Promluva Satja Sáí Báby, Šrí Satja Sáí kolej, Brindávan 17. srpna 1977

Vtělení lásky!

Společnost, kterou se obklopujeme, určuje náš charakter. Každá osoba se snaží přidružit k takové skupině, kde může svobodně projevit svou povahu. Takže držet se dobré společnosti je důležitý předpoklad pro morální a duchovní postup. Člověk svou povahou tíhne k tomu posluhovat svým touhám, pramenícím v něm, i vyhovět nutkáním z vnějších popudů, které jsou často zhoubné. Dá-li jim možnost získat nadvládu nad svou osobností, zničí se.

Uvažte, jaký šťastný vliv mohou mít dobré styky. Kus provázku je bezcenná věc – nikdo si ho nezaplete do vlasů nebo jím neozdobí sochu boha. Ale když se spojí s několika voňavými květy, pak si ženy ozdobí účes kouskem květinové girlandy a oddaní pokládají girlandu na sochu boha, kterého uctívají.

Kus kamene na náměstí je velmi opomíjená a zneužívaná věc – pouliční psi ho často znečišťují. Avšak když se dostane do společnosti sochaře nebo jeho žáků, je vytvářen do líbezných sošek boha, instalován v nějakém

chrámu a tisíce lidí mu vzdávají poctu. A ještě si vezměte příklad domácí myši. V domech, kde žijí, jsou myši pronásledovány, chytány do pastí, tráveny a zabíjeny, ale když si bůh Ganapati vyvolí myš pro svůj povoz, je uctívána jako posvátné zvíře.

Špatná společnost člověka snižuje a ponižuje

Had je nenáviděn a utloukán k smrti, kdekoli se objeví, protože z něj lidé mají hrůzu a vyhýbají se mu. Ale ve spojení s bohem Šivou, který má hady obtočené kolem krku, zápěstí a kotníků, požívají hadi velebnou úctou milionů lidí. Božská společnost jim dodává svatozář posvěcení.

Podobně zlá společnost člověka snižuje a ponižuje. Vezměme například oheň. Oheň je nejvýše uctíváný a svatý a je nábožně živen a udržován v každé ortodoxní domácnosti, kde se žije podle véd (starobylé indické spisy duchovní moudrosti). Ale když oheň vstoupí do železné tyče, musí vydržet hodně ran kladivem, zatímco je člověkem opracováván na nějaký nástroj! Připoutání k železu přivedlo vysoce ctnému ohni takovou kalamitu.

Léta přidělená člověku na základě obrovského množství zásluh, které získal a nashromáždil v mnoha minulých životech, musí být využita k vzestupu do svatosti. Pro takové dobrodružství je odpovídající inspirující společnost nezbytná. Bohatství ubývá, jen je-li utráceno, ale život je ve svém běhu přistřihován každý okamžik. I když bezstarostně spíme, každou minutou stárneme a jsme blíže hrobu.

Skutečným završením svobody je moudrost

Aby byl čas sveden do užitečných proudů, musí být život regulován a omezován, návyky přeměněny, škodlivé tendence napravovány

a konstruktivní postoje prohlubovány. Tyto imperativy jsou zdůrazňovány na Satja Sai kolejích, i když někteří z vás neoceňují omezení a nařízení, daná pro vaše chování. Mohou pro vás být teď zrovna nepříjemná, protože jste přišli na tuto kolej teprve nedávno a předtím jste vyrůstali ve zcela odlišném prostředí. Možná toužíte po tom, co se nazývá svobodou vůle a činů. Ale nemáte-li před sebou zafixovaný ideál, tato svoboda se může lehce proměnit v oprávnění odevzdat se škodlivým návykům. Co je na konci svobody? Skutečný cíl svobody nejsou potěšení, ale moudrost. *Svéčchá* je sanskrtské slovo pro vlastní vůli. „Vlastní“ zde znamená vyšší Já, nadjá. Jeho vůle je trvalé splynutí se Svrchovaným a vnoření se do blaha a radosti.

Jen si představte osudy studentů na většině ostatních fakult a kolejí. Všimněte si nešťastných poměrů, které tam panují. Ovzduší tam není příznivé ani pro akademický růst, ani pro rozvoj osobnosti. Je plné napodobujícího rozruchu a stranické politiky. Což se člověk vyvíjel ze zvířete jen proto, aby opět klesl hlouběji než zvíře? Což má být motivován jen hladem a strachem jako kráva, která přikročí, aby spásla chomáč trávy, ale uteče, když vidí hůl? Člověk by měl být motivován odlišně. A může být člověk šťastný, když chodí jen do biografu nebo se toulá po bazarech a bez cíle utrací čas?

Osvojte si ideál disciplinovaného života

Často nesou vinu rodiče a starší, protože jsou vlastním dětem špatným příkladem. Pijí, holdují hazardu, nenávidí a perou se. Vzdělání vás musí ochránit před následováním této špatné cesty. Mohu vám říci, že studenti, kteří již žili několik měsíců na této koleji v souladu s jejími pravidly a řádem, si získali ocenění u představených sesterské koleje v Bengalúru pro svou dochvilnost, horlivost a disciplinované chování.

Disciplinovaný život je to nejlepší, co můžete nabídnout své zemi a Božstvu, jež máte v sobě. Jedna jediná osoba, které se přičií spořádaný život, může svým příkladem zmařit životní dráhy mnohých, s nimiž přijde do styku. Každý z vás musí přijmout ideál poté, co prozkoumal jeho důsledky a přesvědčil se o jeho platnosti. Zvířecí

instinkty a pohnutky přetrvávají v lidské povaze jako otisky stop, a teprve když jsou jejich vzednutí ovládána a postupně eliminována, mohou se projevit prameny Božství. Tato kolej vám poskytuje příležitost a dobrá společnost zde vám pomáhá, abyste to dokázali.

Povahu lze pozměňovat potravou. I psi si přestávají pochutnávat na mase, když jsou naučeni žrát jen vegetariánské jídlo. Rádi se otevírají vlivu dobré společnosti, která je zde k dispozici. Zajistě, čápi zesměšňují labuť a vrány krákají nad voláním kukačky, ale navzdory veškerému cynismu labuť pluje dál po vodě stejně majestátně a kukačka se nedopouští chyby ve své písni. Ti, kteří se posmívají druhým, posléze končí izolovaní a sami se stanou terčem posměchu pro své osobní zvláštnosti.

I nejchytřejší lidské plány mohou končit fiaskem

Často i ty nejinteligentnější plány lidí, pro nějakou zásadní vadu v jejich usuzování, končí opáčným průběhem událostí. V Bobbili se před lety rychle šířila infekční choroba, která se projevovala kožními vředy. Bylo zjištěno, že infekce pochází od domácích krys. Jelikož nebylo možné všechny krysy zničit pomocí pastí, vládce se rozhodl doporučit lidem, aby chovali kočky jako domácí zvířata, a dal každému hospodáři bohatý měsíční příděl rýže pro výživu koček.

Každý měsíc bylo poskytnuto hospodáři pět kilo rýže. Po nějakém čase se donesly vládcovi stížnosti, že kočky nebyly řádně živeny a že rýži, která jim byla určena, konzumovali hospodáři sami. Tak jim vládce nařídil, aby se přišli ukázat ke dvoru i s kočkami, které chovali. Když se objevili spolu se svými zvířátky, zjistilo se, že pověsti o zpronevěře byly falešné. Všechny kočky byly překvapivě dobře živeny a buclaté.

Jen jedna kočka, chovaná Rámakršnou byla hubená a hladová. Když ho vládce obvinil ze zpronevěry rýže, která mu byla státem přidělena, odpověděl: „Pane! Žádná z těchto ostatních koček nikdy krysu nechytla; ty kočky jsou příliš dobře živeny, aby je chytaly. Jak mohou chytat a zabít krysu, když nemají hlad?

Moje kočka jich chytne nejméně tucet denně.“
Vládce musel přiznat, že jeho plán zcela
propadl. Docílil úplně opačného výsledku!

Pamatujte si, že pravidla, která byla
ustanovena, jsou pro vaše vlastní dobro. Cokoli
já činím, řeknu nebo nařídím, je pro vaše vlastní
dobro, aby byla vaše budoucí léta šťastná
a plodná. Toto je nejcennější období vašeho
života a musíte být vděční, že ho prožíváte ve
zdejší prostředí, uprostřed dobré společnosti.
To všechno se tu děje, protože vím, že jste

všichni moji. I když popíráte, že moji jste,
vytrvale vám to budu říkat, až tomu porozumíte.
Protože Já jsem Božství, které je vaší realitou.

To Já ve vás je znepokojeno a trápí se, když
zbloudíte do nepoctivosti a svéhlavé vrtošivosti.
Proto dobře porozumějte ceně, jakou má denní
rozvrh práce a bohoslužeb, který tu máte
předepsaný. Necht' je zde vaše osobnost
utvářena co nejlépe, abyste zářili jako inspirující
příklady služby člověku a Bohu.

Sái inspiruje

Nejefektivnější disciplína, kterou může člověk získat na cestě za nejvyšším cílem života, je kontrola a podmanění si pěti smyslů.

Okno vždy vyhledává zlo, stejně jako řidiči sledují ošklivé reklamy u cesty,
ačkoli tím ohrožují vlastní život. Ucho touží po skandálech a pomluvách,
nebude vás přesvědčovat, abyste se zúčastnili promluvy, která vám pomůže v duchovním vývoji.

Když někdo pomlouvá druhého, obě uši dosahují nejvyšší koncentrace.

Abychom se vyvarovali chyb a provinění, které oči, uši, jazyk, mysl a ruce mohou vykonat,
musí být drženy pod kontrolou, aby nemohli zničit mysl a tělo.

Promluva z 20. 3. 1977

Rozhodněte se stát se od tohoto okamžiku dobrým a milujícím člověkem.

Vykonávejte své povinnosti tak, aby byli vaši přátelé a blízcí spokojeni. Pokud litujete svých
špatných činů, potěší to Boha a odpustí vám. Pokud se odhodláte otočit list a stát se lepším
člověkem, Bůh vás zahrne milostí. Kdykoli se objeví myšlenka někoho zranit, vzít něco cizího nebo
šířit nepravdy o druhých, prostě Boha o pomoc. Požádejte ho, aby vám dal sílu, protože všechny
tyto myšlenky se rodí ze strachu a zbabělosti, které se pro změnu rodí ze slabosti.

Opakujte boží jméno, nebo si zabroukejte píseň o Bohu.

Uvidíte, že špatné myšlenky utečou a osvobodí vás od zla.

Promluva z 19. března 1978

Šrí Satja Sáí Bába

DHARMA VÁHINÍ - Stezka mravnosti a odvahy

Kapitola 12

Naši předkové nepovažovali chrám jen za boží sídlo (*dévamandir*), ale také za sídlo vědění (*vidžňánamandir*). Věděli, že Boha lze dosáhnout skrze službu, je-li konána vědomě a s plným pochopením jejího významu. Považovali chrámy za akademie vyššího učení pro rozvoj skutečné vzdělanosti mysli. Také věděli, že boží dům v srdci lidí bude právě tak čistý, jako byl boží dům ve vesničce, kde žili. Podle vzhledu vesnického chrámu a jeho okolí můžete snadno odhadnout, jak vypadají místní obyvatelé. „Je-li chrám udržován v čistotě a jeho atmosféra naplněna svatostí, můžete usoudit, že ryzí vesničané budou žít v bázni z hříchu a chodit po cestách dobra“ – tolik k názoru našich předků.

Takové *divjadžňánamandiry* (boží domy učení), takové *átmopadéšálaji* (školy poznání *átmana*), takové ústavy duchovní inspirace v dnešní době degenerovaly a staly se místem „rozdělování“ obětních darů a pořádání zábav a pikniků. V areálu posvátného místa se shromažďují povaleči, hrají v kostky nebo karty a podobné hry. Když se takové skupiny dostanou do chrámu, mají lidské zlo a svárliвість (*kalipurúša*) svátek.

To odporuje *dharmě*. Chrám je srdcem vesnice a měl by být udržován, živen a opatrován, jak se sluší na srdce. Věřte, že se Bůh v chrámu prochází, chrám je jeho rezidencí. Všichni jsou zodpovědní za udržování svatého ovzduší, které lidem přináší radost z bohoslužby; buďte ujištěni, že chrám je srdcem všech. V den, kdy se to zdaří, vysvitne v člověku *mádhavatva* (božskost) a zazáří jako drahokam. Taková je pravda a to je důvodem veškeré námahy a všech útrat, které stavba chrámu vyžaduje. Vesnické správy nebo vládní organizace nebo sami oddaní musí zajišťovat opatření, nutná pro rozvoj duchovní disciplíny a moudrosti. Jen tehdy se člověk zaskví božskou nádherou. Ale to není vše. Jsou někteří ultramoderní kritikové, kteří odsuzují *gópuru* (vstupní brána chrámu) atd. a považují je za vyhozené peníze. To poukazuje na naprostý nedostatek prozíravosti; nikdo, kdo má vysoký ideál nebo vzletnou vizi by nevyslovil takovou poznámku. Budete-li o významu vstupní chrámové brány uvažovat, zjistíte, jak svatý, tajuplný a objasňující je její účel. Kyne pocestným, kteří zbloudili a vzdalují se pravdě. Jakoby jim říkala: „Ó vy smrtelníci, oslepení mlhou tělesného připoutání a zveličování vlastní osoby, přemožení nákazou světských tužeb nepravých a pomíjivých, vy jste zapomněli na mne, zdroj a obživu vás všech! Pozvedněte zrak k této čisté věži, která je navěky plná radosti. Zapomínajíce na mne se ploužíte v žalu a honíte fatu morgánu v písečné poušti. Pojdte, mějte důvěru ve věčnou Já. Vyprostěte se ze tmy, vstupte do říše světla a na královskou cestu vnitřního míru (*šánti*); to je cesta *dharmy*. Pojdte, pojdte, ó pojdte přec!“ Tak Gópála – paže zdvižené nad střechami domů – v každé vesnici svolává všechn lid.

Pohlížíme-li na věc s tímto hlubším pochopením, vidíme, že si *gópury* zasluhují úctu, protože přispívají ke zvyšování ideálů a chování lidí. To je zásadní princip stavby bran u vchodů do chrámů. Tyto vysoké ideály inspirují jejich stavbu. To je jejich pravý význam, význam, který lze cítit a prožít. Světlo na vrcholu brány je symbolem světla, které je útočištěm všech, představuje vnitřní klidně hořící lampu zažehnutou jedním a týmž plamenem, je vnitřním osvícením, získaném při splnutí s Bohem (*Hari*).

Chrámů jsou oázy pro ty, kteří ztratili cestu na horkých píscích trápení a bažení. Jsou *mandiry* míru (*praśántimandir*) a spokojenosti (*santóśasadan*), vítající vás do chládku radostného míru. *Gópur*y jsou majáky pro sklíčené tuláky, které vysoko zdvihají prapor božího jména. Všichni by jim měli být vděční.

Skutečně, pro mnohé modernisty mdlého rozumu zůstávají všechny stavby, podmínky, konvence a zvyklosti, týkající se chrámů, záhadou. Nejsou schopni porozumět významu jakékoliv odpovědi, která přesahuje jejich omezené chápání. Nemocnému s vysokou horečkou budou připadat i sladkosti hořké a stejně tak lidé postižení horečkou svěskosti neochutnají nikdy sladkost pravdy. Napřed musí horečka klesnout, potom teprve mohou ocenit hodnotu duchovních věcí.

Co je cílem lidského života? Jaký je účel, který má člověk realizovat? Je tím účelem jídlo, pití a spaní, ochutnání trochu radosti a bolesti a nakonec umírání tak, jako u nějakého zvířete či ptáka? Ne, jistěže ne. Trocha přemýšlení odhalí, že tomu tak není. Cílem je *brahmasákšátkára*, realizace absolutna, realizace *brahma*! Bez toho nikdo nemůže dosáhnout míru (*śánti*). Musí získat blaho božské milosti. Jakkoliv se člověk snaží čerpat štěstí z mnohosti světských věcí, množství uspokojení, které mu přinášejí, je velmi malé. Nakonec zjistí, že mír neboli *śánti* nelze získat prostřednictvím věcí tohoto světa. Mysl může dosáhnout klidu, jen když se vnoří do absolutního vědomí – prvotní příčiny a neproměnné existence.

Ani nejkomfortnější dům, přepychově zařízený vším, po čem člověk může toužit, ani hromady pokladů mu nemohou zajistit mír. Ten lze získat jen vzdáním se Bohu, který je samotným jádrem našeho bytí, zdrojem veškerého života a všeho živého. Zamyslete se nad tím, zda lidé, kteří mají takové štěstí, že vlastní bohatství, zlato, majetek a pohodlí, mají také *śánti*? A to není vše. Osoby vysoce učené nebo obdařené výjimečnou krásou či nadlidskou fyzickou silou – jsou tyto osoby alespoň vyrovnány samy se sebou a se světem? Z jakého důvodu jsou i takoví jedinci nešťastní?

Důvod je ten, že zapomněli na božskou podstatu stvoření, že opomenuli jediný základní princip. Každý život, prožitý bez víry a lásky (*bhakti*) k jedinému nejvyššímu Pánu nade všemi, je opovržením hodný. Všechny životy, prožité bez ochutnání nektaru božského principu, jsou promarněné příležitosti.

Je vskutku podivuhodně zvrácené, když váš pravý základ, pramen vaší radosti, vaše nejzazší podstata, princip *paramártha* (nejvyšší realita) se vám stal něčím, co je mimo vás a váš dosah, co nepotřebujete a nehledáte, zatímco svět se svou lacinou nádherou a falešným pozlátkem je vám blízký a vlastní, potřebný a žádoucí.

Lidé zřikající se blaženosti, které by dosáhli odevzdáním se Pánovi, ve jménu *bhakti* běhají jako šílenci na svatá místa, za mudrci a ke svatým řekám. Malá špetka *bhakti* by je z této iluze probrala. Poučila by je, že člověk dosáhne míru jen návratem do svého původního domova a ten domov je Bůh. Do té doby ho bude pronásledovat stesk po domově.

Chrámů jsou pozváním k návratu domů, návěstí ukazující člověku cestu. Při jedné příležitosti Šrí Rámačandra takto promlouval k lidem, shromážděným na hoře Čitrakúta: „Jitro svítá a šero padá.

Při rozednění se v člověku probouzí chtivost a při soumraku se ho zmocní chtíč. Toto má být způsob vašeho žití? To má být cíl vašeho života? S každým dnem, který uplynul, promarnil člověk jednu drahocennou příležitost, o další krok se přiblížil k jeskyni smrti. Ale oplakává někdy svůj osud? Želí promarněného dne?“ To je poselství, které si zasluhuje pozornost i zapamatování!

To jsou vzpomínky, na jejichž základě má kultura indické země (*Bháratarša*) Boha za ústřední námět. *Bhá-rat* značí zem, která má *rati* čili přichylnost k Bhagavánu neboli k Bohu. Jestliže lidé na Západě ve svém zanícení, omezeném pouze na objevování zákonů řídících objektivní svět, přestávají všechno ostatní uznávat, lidé zde v Indii (*Bhárathavarša*) se naopak všeho vzdávají, jen aby objevili a zažili absolutno, jež je prvotní příčinou vesmíru a jehož poznání přináší неотřesitelný mír. Západní člověk se vzdává v zájmu toho, co je prchavé, zatímco zde se lidé odříkají věci v zájmu toho, co je věčné – zde pro získání vyšší moudrosti (*vidžňána*) a tam v zájmu falešné učenosti (*adžňána*). Zde v rámci odříkání a asketismu (*tapas*), tam jako projev nevědomosti a zaslepenosti (*tamas*).

To je důvod, proč i dnes ještě záře světců, mudrců a jogínů probleskuje chodbami uplynulých staletí a osvěcuje tváře lidí. Pokud někdy přeběhne přes tváře obyvatel této země stín zoufalství, sklíčenosti nebo nespokojenosti, je to varování, že ubývá víry v samotnou *dharmu*. Chrám mají učit lidi umění, jak se zbavit závoje připoutanosti, který jim příkrývá srdce. Proto Tjagarádža zvolal v chrámě v Tirupati: „Odstraň závoj z mého nitra, závoj pýchy a nenávisti.“ Mlha *máji* se rozplynula před paprsky milosti a on uzřel a popsal ve své písni „Šivudanó Mádhavudanó“ obraz božského půvabu a zhluboka se napil jeho sladkosti. Posvátná formule vykřesala z jeho srdce jiskru *džňány*, která vyrostla v plamen realizace.

Nejen v této *kalijuze*, ale také v dřívějších érách: *krta*, *trétá* a *dvápara*, bylo opakování božského jména (*námasmarana*) tajemstvím osvobození se z pout. Chrám je místem, kde je opakování jména přirozené, automatické a ničím nerušené. Proto je návštěva chrámu nutností, zejména ve věku *kali*, kdy je vzduch naplněn špatnými a bezbožnými myšlenkami.

To je také důvod, proč Kršna prohlásil v Gítě: „Mezi obětmi (*jadžňa*) já jsem obětí opakování jména (*námajadžňa*), obětí, při které je v posvátném ohni místo obětního zvířete spálena vlastní nevědomost (*adžňána*).“ Pro vyléčení žalu a získání radosti jsou chrámy, kde lze opakovat boží jméno, nanejvýše nutné. „Pro blaženost je upamatování se na boží jméno (*smarana*) a pro *smaranu* jsou boží chrámy.“ Takový je sled. Není nic plodnějšího, nic nemá větší kouzlo a nic nepřináší větší blaženost.

„Když má člověk k dispozici tak velké a tak snadné jméno, stejně tak svůj jazyk, jakož i chrám, v němž je nastolena rozkošná socha Pána, a může pozvednout hlas a propěvovat mu slávu – proč by měl spěchat k branám pekelným?“ divil se Vjása. Jeho údiv pramenil z jeho vlastní zkušenosti, jak jsou jméno a *smarana* účinné. Také Tulsídás žil trvale v chrámu a zpíval o radosti, kterou zakoušel. „Běda těm, kdož se vzdávají jména a chrámu, a mír i radost hledají jinde. Připomíná mi to pošetilost těch, kteří nechají bohatou a chutnou krmí na vlastních talířích a s nataženými rukama žebrají o zbytky z talířů druhých,“ naříkal Tulsídás.

Védská disciplína také zdůrazňuje velkou důležitost jména a nutnost přinutit mysl, aby od něho neodbíhala. „*Óm itjékákšaram brahman, Óm* – to jedno slovo je *brahma*“ říkají světci. Chcete-li, hledejte, zda najdete světce, který byl spasen bez pomoci Pánova jména nebo Pánova domu! Pro Gaurángu byl inspirací a útočištěm Džagannátha mandir (chrám Višnu) a pro Džajadévu Rádžákršna mandir. Pro Nandanáru byl pramenem jeho realizace čidambarský chrám. Vallabháčárja, Kabír, Nának, Mírá, Rádhá, Rámánudža, Madhváčárja, Šankaráčárja, Námdev, Tulsídás, Tjagarádža – ti všichni dosáhli božské vize, a co víc, samotné božské moudrosti v chrámech a pomocí chrámů. Je třeba to dále rozvádět? Což se nepříhodilo i v nedávné době, že Rámakršna Paramahansa okusil božskou blaženost a našel svou identitu v chrámu bohyně Kálí, který dala postavit Rání Rásmani?

Zneužít takové chrámy a poskvřnit posvátné ovzduší jejich bezprostředního okolí, zapomenout na jejich svaté poslání, napadat konvence a zvyky, které tam panují, a dláždít cestu k jejich rozpadu a znesvěcení je nepochybně *adharma*, nikoli *dharma*. Ti, kdo se takových věcí dopouštějí, nemají ani vnitřní, ani vnější světlo, nalézají se v naprosté temnotě. Vnější zdroj světla jsou chrámové bohoslužby, společnost moudrých, recitace jména a uctívání obrazů, soch nebo symbolů. Meditace (*dhjána*), odříkání či pokání (*tapas*) a rozjímání (*manana*) jsou prameny vnitřního osvětlení. Nemá-li ani jedno, ani druhé, jak může člověk prožít vizi božské slávy?

Není divu, že kdysi Tulsídás Gósvámí prohlásil: „Potřebujete světlo uvnitř domu i venku? Inu, postavte lampu na práh dveří! Podobně, chcete šířit světlo míru (*šánti*) kolem sebe stejně jako ve vašem nitru? Postavte jméno na jazyk. Jazyk je práh u dveří k vaší osobnosti! Lampa na jazyku nebude blikat ani blednout a žádný vichr ji neuhasí; udělí *šánti* vám i každému, s kým se setkáte – i celému světu.“

K dosažení spásy proto vyvolávejte vizi božské formy. Vyvolá ji samotné upamatování se na jméno. Tato forma je zobrazována v chrámech s velkým kouzlem a se vši slávou, aby inspirovala aspiranty. Proto, ať již to obyčejné oko postřehne, nebo nikoliv, pro hledače átmické pravdy jsou chrámy nepostradatelné.

Setkání s národním koordinátorem Sái organizace Kanady

Milí přátelé, chci se dnes s vámi podělit o krásný zážitek ze zajímavého prázdninového setkání v Praze, kdy jsme se mohli setkat s národním koordinátorem Sái organizace Kanady panem Thayaparanem, který se v Praze zastavil na cestě do Prašanti Nilajam.

Schůzka se uskutečnila 25. 7. 2015. Po výborném obědě, který připravili Alenka s Pavlem a zazpívání několika bhadžanů začal p. Thayaparan své vyprávění o tom, jak Sáí organizace v Kanadě seznamuje kanadskou veřejnost s učením o pěti lidských hodnotách prostřednictvím Pochodů za lidské hodnoty. Tyto akce jsou pořádány už řadu let a zúčastňuje se jich stále více lidí ve stále více městech v Kanadě, a v současné době probíhají už i v jiných zemích.

Nejedná se o nějaké mentorování, jak by se lidé měli správně chovat. Členové organizace, kteří jsou pořadateli pochodů, se snaží přiblížit smysl učení svým životem. Před uspořádáním pochodu je vybrána jedna z pěti hodnot a lidé se na účast v pochodu připravují tím, že se snaží uvést tuto hodnotu do svého běžného života. I organizační přípravě je věnována velká pozornost.

Organizátoři osloví představitele městské samosprávy, veřejné sdělovací prostředky a významné osobnosti veřejného života, sportovce, umělce a pod. K účasti jsou přizvány i další komunity, které svým zaměřením mají k uplatňování lidských hodnot blízko.

V přípravě i při samotném pochodu se zdůrazňuje, že to, co je smyslem učení o lidských hodnotách, je jejich uplatnění v běžném životě účastníků pochodu. Že se nejedná o nějakou abstraktní filozofii, ale o učení, které by mělo vést k vnitřní transformaci člověka. Cílem pochodů je tedy vlastní vnitřní proměna k lepšímu, která může nenásilně vést k transformaci stále většího počtu lidí a tak postupně měnit planetu Zemi v příjemnější místo k životu. Jak p. Thayaparan dokládá bohatou dokumentací, v Kanadě se pochody konají ve stále větším počtu měst. Do akce se zapojují městské samosprávy tím, že starostové ve městě vyhlásí Den lidských hodnot.

Guvernér jedné provincie vyhlásil Den lidských hodnot v celé provincii. Tak se učení o lidských hodnotách dostává do vědomí stále většího počtu lidí. Dokonce kanadský federální parlament, na základě výborných výsledků Sáí školy v Torontu, která s učením o lidských hodnotách při výuce pracuje, jedná o zavedení této výuky i v ostatních školách v Kanadě. Jak je běžné v Sáího školách, tato výuka neubírá nic z výuky běžných školních předmětů, jenom zdůrazňuje nutnost kromě zdokonalování v odborných vědomostech zdokonalovat i charaktery dětí a mládeže.

To všechno mě naplnilo optimismem, který jsem v poslední době při sledování světového dění občas ztrácela a hlavně jsem si znovu uvědomila, jak úžasný dar jsme tímto učením od Svámího dostali. Znovu jsem prožívala krásné chvíle na seminářích ESSE a s vděčností vzpomínala na lektory, kteří nás s lidskými hodnotami a jejich uplatňováním v životě seznamovali.

A krátce po pražském setkání jsem hned měla příležitost učení použít. Při setkání s několika přáteli v příjemné čajovně jedna z účastnic pronesla větu: „Lidé jsou ve své podstatě zlí.“ A já jsem ji mohla opravit: „Lidé jsou ve své podstatě dobří. Všichni máme vrozené hodnoty, které by z nás měly učinit skutečné lidské bytosti. Jenom o tom většina lidí neví. A už vůbec neví, jak tyto hodnoty, kterými jsou Láska, Pravda, Dharma /správné jednání/, Mír a Nenásilí, vynést z hlubiny vědomí na povrch a začít je uplatňovat v běžném životě.“ A tohle je vlastně smyslem Pochodů za lidské hodnoty v Kanadě. Upozornit veřejnost na možnost, kterou jako lidé máme a kterou bychom neměli promarňovat. A ze setkání s p. Thayaparanem jsem nabyla dojmu, že se to tak alespoň v Kanadě, začíná uskutečňovat.

Hanka

Nová kniha – Sai Spiritual Stories

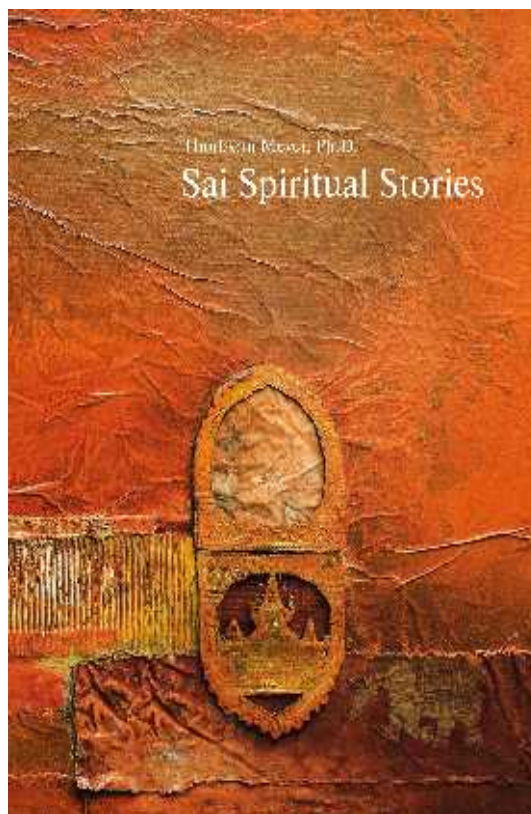
Vážení čtenáři,

v dubnu letošního roku vyšla dlouho očekávaná kniha Thorbjörna Meyera, Ph. D. - Sai Spiritual Stories. Kniha obsahuje příběhy vztahující se k pěti lidským hodnotám – pravdě, lásce, míru, dharmě a nenásilí a navazuje na dávnou tradici vyprávění příběhů s morálními a duchovními aspekty.

„Fiktivní příběhy nebo podobenství obsažené v této knize byly vyprávěny nebo inspirovány Satja Sáí Bábou. Thorbjörn Meyer je sestavil a převyprávěl svým jedinečným, vtipným způsobem a přiblížil tak jejich poselství blíže k srdci a mysli posluchačů. Během jeho mnohaletého působení na seminářích i při neformálních rozhovorech to byly právě příběhy a jeho vypravěčské umění, na které posluchači vždy nedočkavě čekali. Budeme na něj proto vzpomínat jako na vynikajícího vypravěče...“

Jak už název napovídá, kniha je v angličtině. Zakoupit si ji můžete za 230,- Kč na akcích Sáí centra v Praze nebo si ji objednat e-mailem na adrese: objednavky@sathyasai.cz nebo na adrese: Satja Sáí vzdělávací centrum, Husinecká 4, 130 00 Praha 3.

Při zasílání poštou vám bude účtována cena dobírky dle tarifů České pošty.

Víkendový retreat v Krkonoších

V polovině září, v krásném babím létě jsme vyrazili na společný duchovní víkend v přírodě. Pronajali jsme horskou boudu ve Velké Úpě v Krkonoších a vyrazili vstříc čerstvému vzduchu a přírodě. V pátek večer jsem měli společnou večeři a krátké bhadžany, vítali jsme všechny příjíždějící.

V sobotu ráno jsme začali program společným duchovním zpíváním. Po vydatné snídani jsme se rozdělili na skupiny dle zdatnosti a vyrazili na výlet. Nejzdatnější skupinka se vydala na Černou horu, ostatní se prošli kolem chaty, odpočívali a vařili. Byl krásný slunečný den s nádechem přicházejícího podzimu, po kopcích se ráno válely mraky a mlha, ale sluníčko je postupně rozpouštělo a prohřívalo čistý horský vzduch. Cestou na Černou horu jsme sbírali borůvky, prošli jsme si naučnou stezku po rašeliništi a zaspívali Gajátrí mantru na vyhlídce. Na Černé hoře jsme vylezli na rozhlednu, podívali se na Sněžku a vyrazili zpět. Pěkně provětraní a utápaní jsme dorazili zpátky do chaty, kde na nás čekal výtečný pozdní oběd a venku na příjemném sluníčku i další program. Skupinka s malými dětmi nás potěšila svými výtvarnými dílky. S Michaelem jsme poinformovali ostatní o aktuálním dění v Sáí organizaci v Evropě a zaspívali si pár bhadžanů. Slunce zašlo za kopec a zima nás zahnala zpátky do chaty, kde jsme ještě večer společně zpívali a povídali.

V neděli ráno jsme opět začali den společným zpíváním. Po snídani si pro nás Hanka připravila studijní kruh na téma Odevzdanost Bohu. Ukázalo se, že přijmout to, že bez vůle boží se neději nic

a i to, co se nám jeví jako špatné, je jeho vůle a má to pro každého smysl, je někdy pro mnohé z nás obtížné. Důležité je zastavit se a zamyslet se nad tím, co nám brání přijmout jeho vůli, jestli je to strach nebo připoutanost a jak se jich lze zbavit.

Poté byl čas na oběd, úklid a odjezd domů. Prožitý víkend v krásné přírodě v milé společnosti oddaných nás občerstvil a naplnil elánem pro naši individuální duchovní praxi.

Eliška

Dětská stránka – děti dětem i dospělým

Z dřílek našich nejmenších na podzimním víkendovém retreatu v Krkonoších

Obrázek svámího

Soška svámího

Soška Ganéši

AKTIVITY SATJA SÁÍ ORGANIZACE ČR

Kontakty:

Webové stránky: www.sathyasai.cz
Obecné informace: info@sathyasai.cz
Objednání knih, CD a DVD: objednavky@sathyasai.cz
Objednání časopisu: casopis@sathyasai.cz

Přehled plánovaných aktivit SSO:

14. 11. 2015 Akhandabhadžany – Sue Ryder Praha, 10-15 hodin
21. 11. 2015 Oslava Svámího narozenin – Sue Ryder Praha, 10-17 hodin
10. - 12. 6. 2016 Národní setkání

Bližší informace o akcích přineseme v dalších číslech, nebo je žádejte na: info@sathyasai.cz.

Pravidelná setkání v Praze:

Pravidelná bhadžanová setkání v Praze každý čtvrtek od 18 hodin na adrese:
Domov seniorů Sue Ryder, Michelská 1/7, 140 00 Praha 4 - v sále Zátíší.

Dopravní spojení: Tramvaje č. 6 a 11, autobusy č. 124, 139, 150, 188, 196 - zastávka Michelská.
Více informací na info@sathyasai.cz nebo na tel. čísle 774 829 043 (Pavel).

Studijní kruh

Vždy 2. čtvrtek v měsíci od 17:00 bude probíhat před bhadžanovým setkáním pravidelný studijní kruh, a to na výše uvedeném místě v Domově seniorů Sue Ryder.

Mimopražská setkání se zpíváním duchovních písní:

Nové Strašecí - jednou měsíčně, každou třetí neděli v měsíci od 14 hodin

Termíny: 22. 11., 20.12. 2015

Adresa a bližší info: nove.straseci@sathyasai.cz nebo tel. 313 572 933 (Standa a Jindra).

Brno - mimo prázdnin každou první neděli v měsíci od 15 hodin

6.12. 2015 v čajovně na Mendlově nám. 11, čtyři zastávky tramvajů č. 1 od Hlavního nádraží.
Bližší info na tel. 731 737 432 (Týna).

Aktivity služby

Átmaséva v Hohenpriessnitzu v Německu:

K této aktivitě je možné se připojit. Bližší info vám podá Tomáš na tel. 776 873 219.
K tomuto tématu si můžete též přečíst „Rozhovor s Markusem“
v číslech 113 a 114 časopisu.

Aktivity mládeže

Probíhají občasně schůzky mládeže a různé mládežnické projekty. Pokud byste se rádi zapojili, kontaktujte nás e-mailem na info@sathyasai.cz.

Vzdělávací aktivity

Evropské Satja Sái vzdělávání – ESSE – Komplexní systém vzdělávání v lidských hodnotách a duchovním učení **pro dospělé**. Více na info@sathyasai.cz.

Knihovna – knihy, časopisy, audio- a videokazety, CD, DVD v češtině i v angličtině si můžete zapůjčit v Sái centru Praha na každém setkání.

Vydávání knih, CD, DVD – přehled na webových stránkách – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat mailem na objednavky@sathyasai.cz.

Časopis Sái Rám – je vydáván jednou za dva měsíce; obsahuje Sái Bábovy promluvy, další texty, aktuální informace o aktivitách Satja Sái organizace – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat na emailu: casopis@sathyasai.cz. V elektronické podobě lze časopis stáhnout z webových stránek.

Z obsahu tohoto čísla:

název	strana	název	strana
Promluva I. – Základní pravdy	2	Setkání s národním koordinátorem Kanady	17
Sái inspiruje	4, 8, 9, 12	Nová kniha	20
Doplnění k článku o Nich. Wintonovi	4	Víkendový retreat v Krkonoších	20
Gíta váhiní – Svaté slovo boží, 7. kap.	5	Stránka pro děti	22
Promluva II. – Já ve vás	10	Kontakty, aktivity SSO	23-24
Dharma váhiní – 12. kapitola	13	Sái inspiruje	24

© Autorská práva na převzaté texty vlastní, s výjimkou textů původních, Sri Sathya Sai Books & Publications Trust (dále „SSSBPT“), Prašánti Nilajam, Indie a nikdo nemá právo tyto texty, ani jejich části, přetisknout bez povolení SSSBPT.

Písemný kontakt: Satja Sái vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00, e-mail: info@sathyasai.cz

Objednávky knih, CD a DVD na: objednavky@sathyasai.cz

Objednávky časopisu na: casopis@sathyasai.cz

Předplatné na rok 2015 pro předplatitele z Čech činí 245,- Kč.

Předplatné zasílejte na konto: 51-0661630237/0100, variabilní symbol 23, možno též použít složenku typu A, adresa: Satja Sái vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00.

**Ačkoli je Bůh přítomen v každém srdci,
k jeho objevení je potřebná duchovní praxe.**

Z výroků Satja Sái Báby

